

PATRIOTMAGAZIN.CZ

1. Jarek jede! Petr Panzenberger o Stínech v mlze a vysněných rolích

09.09.2024 patriotmagazin.cz

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadla; divadle; herci; herců; herec; moravskoslezského; moravskoslezském; Národního; Národním; Ostravský; ostravských; ostravskými

Ostravský herec Petr Panzenberger byl hostem podcastu Magazínu PATRIOT Po čuni! Co na sebe představitel policisty Jarka Kucharčíka ze seriálu Stíny v mlze prozradil?

Jaká byla jeho herecká cesta z Ostravy a zase zpátky a jaké má sny, pokud jde o herecké role. Petr Panzenberger toho prozradil daleko víc...

Petře, nestává se vám, že vás v poslední době lidi oslovují Jarku?

Jo. Ale minimálně. Místo oslovení jména té postavy řeknou, že mě vidí, že mě sledují. Občas někdo pochvalně řekne: "Jarek jede!"

Vzpomenete si, jak vzniklo vaše angažmá v seriálu?

Pro mě to byl blesk z čistého nebe, že bych mohl v seriálu hrát už v první sérii. Režisér Radim Špaček spolupracoval s Komorní scénou Aréna, kde se točilo představení Smíření od Tomáše Vůjtky. Radim za mnou po třech dnech přišel, že se byl podívat na představení, ve kterém jsem hrál, a že bych se mu hodil do role Jarka. Bereš to? Já řekl – jasně!

Z **ostravských herců** je tam váš policejní šéf David Viktora, Ondřej Brett od Bezručů. Je tam ještě někdo, koho jsem si třeba nevšiml?

V první sérii tam byl Víťa Roleček, potom jeho role odjela pryč... Ještě je tam Lukáš Melník, který je z toxikologie. Obsazení herců bylo napříč republikou a menší epizodní role byly obsazeny **ostravskými herci**.

Jak se vaše role ve dvou sériích měnila? Vyvíjí se postava Jarka?

Ano. Předtím jsem býval ve flanelové košili, riflové bundě, což zůstává, stejně jako to, že jsem člověk, který spíš spolupracuje se dvěma hlavními postavami. To jsou Petra Špalková a Jura Vyorálek. A spolupracujeme na té bázi, kdy mám své informátory, podsvětí. Vývoj postavy je takový, že jsem trochu přísnější ohledně dalších informátorů a možností, kde pracuju.

Posledně jste skřípl Robina Ferra, je to tak?

Ano, hodně tvrdě, vyhrožoval jsem mu, že ho shodím z mostu, škrtil jsem ho "klepetama."

Takže jste se zdrsnil?

Ano. Jarek trochu zpřísnil pravidla od té první série kvůli tomu, co se stalo. Prošel si tvrdší reformou osobnosti. Zároveň mám nové auto.

Polepšil jste si.

Ano, ano, je to lepší.

Mám pocit, že jste ve druhé sérii výraznější. Přijde mi, že na vás kolegové víc dají a jste více vidět v akci. Je to jen můj dojem?

Je to tak. Ve druhé sérii je dán větší prostor rodinné dějové lince. Magda Malá, kterou hraje Petra Špalková, taky potřebuje řešit něco jiného, tím pádem se dává prostor Jarkovi – jako třetímu partnerovi z party, která vyšetřuje.

Rodinné okolnosti a vztahy dvou hlavních vyšetřovatelů jsou celkem známé. Ale k vám domů se asi nešlo.

Ne. V první sérii to bylo tak, že jsem o svojí ženě a dvou dcerách pouze mluvil. Tentokrát jsem se ženou i telefonoval.

Foto: Jiří Zerzoň

Jak se jmenuje?

Já jí říkám Alena, ale pojmenovaná není. Sice s ní telefonuju, ale hlas slyšet není. Je to pořád paní Columbová.

V seriálu účinkujete na řadě zajímavých lokací, na zajímavých ostravských místech. Znal jste všechna? Objevil jste nová místa díky natáčení v Ostravě?

Neznal. Bavilo mě, že jsme se kolikrát dostali v první i druhé sérii na místa, o kterých jsem věděl, že existují, ale nikdy jsem tam nebyl. A objevoval jsem krásy těch míst – tam jsou náletové dřeviny, tam zase karavany... Hodně mě bavilo, když jsme točili kolem Hlučína, kde to mám rád a jezdíme tam s rodinou na koupací výlety. Neznal jsem dobrou polovinu míst, na kterých jsme natáčeli.

Někdy diváci řeší, že ostravští kriminalisté hovoří spisovnou češtinou, někdy až "pražštinou." Řešili jste s režisérem Špačkem, jestli má Ostravák mluvit ostravsky?

Řešilo se to spíš ohledně lidí, kteří nejsou z regionu. A byly to role obsazené herci z jižních Čech, z Prahy, ze severních Čech. Aby nevníkal nějaký nonsens, tak spisovná čeština je nejlepší východisko, které je. Já mám vlastně pocit, že napříč republikou lidé mluví celkem spisovnou češtinou. Hovorová čeština, která je v Ostravě krátká a v Praze delší s ej, v Brně zase taková pohodová, je prostě různá v různých částech republiky. V seriálu se lpělo na tom, ať je čeština spisovná a ať tam nejsou "pragismy, moravismy," brněnské dialekty, aby vyzněl příběh a přirozená mluva byla bližší tomu, jak to má vyznít, než aby se tam někdo strkal do něčeho a nutil se do žargonu, který mu není blízký.

Pojďme k vašim začátkům. Po konzervatoři jste odešel do Brna. Proč? Nebylo tady dost příležitostí, nebo jste chtěl změnit místo?

Nebyly příležitosti.

Měl jste sen, co se týká ostravské scény?

Aréna, to bylo tehdy pro mladé nejprestižnější divadlo. Já mám punkovou hlavu a tam mě to lákalo nejvíc.

A je pořád nejprestižnější?

Já si myslím, že jo. Myslím si, že u divadel platí, že se střídají období velkého vzrůstu a pak tady velkého pádu. Je to jako na houpačce. Divadlo nikdy nezůstane na dně pořád.

Myslíte tedy, že se to týká všech divadel, že po vlně úspěchu přijde útlum?

Ano, vždycky to tak je. Ohledně divadel, kterými jsem prošel, jsem nezažil, že by něco bylo jinak. Že by divadlo bylo neustále top. Jedno divadlo je výjimkou, je to Mošoland Brně.

A to je co?

To je Městské divadlo Brno s ředitelem Stanislavem Mošou. Říká se tomu Mošoland. Nechci to divadlo shazovat. V tom divadle hrají světové muzikály někdy dříve než v Praze. Pan Moša se o to stará. Ale je to pořád stejné, nic se tam ohledně dramaturgie v divadle nemění. Jedou pořád svůj kolotoč. Takže ano, tam je to na jedné vlně. Je na divákovi, aby posoudil, jestli je ta vlna nahoře nebo dole.

Zpátky k vašim začátkům. Po konzervatoři jste se šel ptát do Bezručů a dalších divadel. Jak jste pochodil?

No, nepochodil. Já jsem se ani nešel ptát. Nejprve jsem ještě zkoušel vysokou školu: DAMU a JAMU – tam mě nevzali. Řekli, že mám jít do praxe. Já si myslím, že jsem nebyl plně připraven. Měl jsem období, kdy jsem pařil a říkal jsem si, že to nějak dám. Ale nevyšlo to. Pak přišla nabídka do divadla – bylo to dětské Divadlo Polárka v Brně, které mě oslovilo. Martin Františák, který se tehdy stal uměleckým šéfem Polárky, se byl zrovna podívat na naše maturitní představení. Vzal mě a kolegyni Hanku Sovovou.

Jak dlouho jste byl v Brně?

Celkem pět let, z toho dva roky v dětském divadle, které bylo super. Ale jak jsem byl mladý, tak jsem si říkal, že chci víc, že chci velké jeviště.

Baví vás hrát pro děti?

Jo, baví! Od té doby, co mám děti, tak ještě víc. I tehdy mě to bavilo, ale štválo mě brzy ráno vstávat a mít představení v půl deváté a ve čtvrt na jedenáct.

Ale odpoledne jste měl volno, ne?

Na oběd jo, ale pak byly zkoušky na další představení. Byl to obrácený proces – v dětském divadle se hraje ráno a zkouší odpoledne.

Foto: Jiří Zerzoň

A co přišlo po Polárce?

Pak byla Mahenova činohra, Národní divadlo Brno. Říkal jsem si, že je to super, že to je to, co jsem chtěl – jít na velké jeviště. Pak jsem zjistil, že mi to vlastně úplně nesedí a nebaví, a že chci dělat jiné projekty než Zlatou kapli. Přitom tehdy se hrály kusy jako Královna Margot, Revizor. Krásná, velká představení. Ale já chtěl dělat progresivnější věci. Tak jsem šel do HaDivadla. Podepsal jsem smlouvu a asi týden na to se změnil šéf, který mi řekl, že se mnou nepočítá.

Myslel jsem si, že se to stává ve fotbale. Že se koupí nový fotbalista, a trenér ho nepostaví. Ohledně divadla to slyším poprvé.

Je to tak. Nový šéf má úplně jinou vizi o tom, jak má divadlo vypadat a jakým způsobem by chtěl vést dramaturgii. Většinou jde s novým šéfem do divadla nový tým, spousta lidí ze souboru zůstane, ale někteří odejdou. S nimi nový šéf nepočítá, protože si bere nové.

Zajímalo by mě, proč jste po pěti letech v Brně nenabral směr zpět do Ostravy, ale na opačný konec republiky – do Ústí nad Labem.

Protože tam byl Honza Plouhar, se kterým jsme se znali z Ostravy a máme se hodně rádi. Oba jsme si svěřili na svatbách. Na konzervatoři jsme se vystřídali. On končil, já nastupoval. Honza byl v Ostravě nějakou dobu, dělal u Bezručů, taky v rádiu. Od mého druhého ročníku na konzervatoři jsme začali spolupracovat, rozuměli jsme si. On mi volal, jestli bych nechtěl do Ústí nad Labem, protože odchází jeden herec a že by se na mě přijela podívat dramaturgyně Johanka Součková, jestli bych se jim hodil do souboru.

Když jste zůstal v Brně bez práce, neuvažoval jste, že byste šel pracovat do jiného oboru, že byste už nebyl hercem?

Ano, uvažoval. Já jsem si zrovna během této krizové situace našel v Brně přítelkyni. Do té doby jsem neuměl moc balit ženské, ale tehdy se to podařilo a teď už to umět nemusím – teď už mám manželku a jsem šťastný. Ta slečna byla stejně naladěná jako já, rozuměli jsme si, tak to rande vyšlo. Ona mi řekla, ať nepropadám panice, na divadle mi to jde... Motivovala mě, ať u toho zůstanu, ať se snažím a neřeším fabriku.

Kdybyste musel dělat něco jiného než divadlo a film, k čemu máte blízko?

Nejbliž, co jsem vždycky měl, byla manuální práce ohledně stavby domů, protože u toho jsem se kdysi ochomýtal.

Z Brna jste nakonec do Ústí odešel. Na jak dlouho?

Zůstal jsem tam čtyři sezóny, než divadlo zavřeli.

Takže jste se vrátil do Ostravy. Kam?

No, klapla mi ta Aréna.

Oklikou přes Brno a Ústí jste se tedy dostal tam, kam jste kdysi chtěl.

Aréna byla můj sen, i když nejvysněnější pro mě byly Dejvice. Teď si myslím, že v každém divadle se dá udělat dobré divadlo, pokud se sejde dobrá parta.

Teď jste členem činohry **Národního divadla moravskoslezského**. Je to konečně místo, kde se cítíte dobře?

Jo. Ohledně divadelního bezpečí a vnitřního klidu to ani není o tom prostoru, kde jsem, ale co mám za klid v rodině a jak se na všechno s dětmi dívám úplně jinak. Už neblázním kvůli divadlu. Dobře se doplňujeme s manželkou, která je taky herečka. Někdy vezme děti ven a řekne, že až si sesumíruju divadelní text v hlavě, abych přišel za nimi. A jindy zase vezmu děti ven já. Tahle koordinace funguje skvěle. Cítím se v **Národním divadle moravskoslezském** bezpečně, dostal jsem tam hezké, velké role. Za to jsem vděčný, že mi dali důvěru. Myslím, že se to taky odvíjí od spokojenějšího osobního života. Z toho pramení větší síla pro práci.

Zajímalo by mě, co dělá herec v angažmá v divadle, když dostane roli ve hře, která ho nebaví, která podle něj není dobře napsaná, nebude fungovat, necítí se v ní dobře. Předpokládám, že profesionál to odehraje a je hotovo. Ale co to dělá s člověkem vnitřně? Stalo se vám to někdy?

Nedělal jsem všechno, co mě bavilo, nebo někdy s lidmi, kteří mě bavili. Vždycky to bylo o komunikaci. Může být sebeblbější kus, když se k tomu ale přistupuje tak, že to bude špatné, tak to špatné bude. Výsledek nemůže být jiný. Když dostaneme špatný text a snažíme se z toho společně něco vykresat, ať se divák má na co podívat a vzájemně se nemáme na co mezi sebou zlobit, tak v komunikaci dojde k tomu, že aspoň z poloviny to nějak vyjde.

Viděl jsem vás nedávno ve hře Den zúčtování. Řeknu vám, to je pohybově docela náročný kus, na place jste často.

Nejvíce tam odpočívá rodina Kamila Kulhánka, která jede ve vlaku, sedí. Ale my ostatní máme více postav – já hraju asi osm postav, někdo až deset.

Vy hrajete moderátora, cestujícího v tramvaji, pejskaře...

Jsem revizor v tramvaji, moderátor Zlaté tretry, moderátor v televizním studiu, primátor na radnici...

Jo, vy jste vlastně ten slizoun! Ten vám teda šel.

Ano, ten největší slizoun... Děkuju! A jako další postavu mám spolužáka na večírku. Paří tam parta lidí, ponižují člověka, který jim dovezl pizzu a ten pak prožívá nejhorší den svého života neustále znova.

Ještě k filmu. Prý máte roli ve filmu Zátopek, ale já si vás tam nemůžu vybavit. Jakou postavu tam hrajete?

Mám tam dvě malé scény. Hraju estébáka, hovado, které Emilovi říká, že má bonzovat. Než má jet do Anglie na olympiádu, tak je tam kratičká scéna, kdy Emilovi za stolem říkám, že tam má fotit. Jsou to vteřiny, nejsem tam dlouhou dobu. Pak se opíjím na jeho svatbě.

Herci často v rozhovorech po natáčení seriálů nebo filmů říkají, že tam byla super parta, která si sedla. Přeroste někdy tato sympatie v něco dalšího, třeba přátelství, další spolupráci?

Já to zatím nezažil jinde než u Stínů v mlze. Doteď máme blog, kde si píšeme, přejeme si k narozeninám a svátkům a píšeme si, domlouváme se na kafe. Zrovna u tohoto seriálu se to podařilo čistě a od srdce, opravdu jsme si sedli.

Někdy mi ta vaše práce připadá trochu nespravedlivá. Když skvěle hrajete kládu v divadle po mnoho sezón, všimnou si vás lidi, kteří by vás mohli obsadit do jiné divadelní hry nebo do filmu. Nebo spíše funguje, když vás lidi vidí třeba ve Stínech v mlze a dostanete práci díky vedlejší roli v tomto seriálu?

To nevím. Tohle jsem vlastně nezažil. U Stínů v mlze si mě Radim asi už vyhlídnul, dozvěděl se o mně od jiných lidí a šel se na mě podívat, jestli by to teda mohlo fungovat. Vždycky jsem ale tyto věci ohledně obsazení řešil přes přátele z divadla, kteří dali doporučení. Nebo někdo přišel, podíval se a řekl – on se mi v tom líbil, zkus se na něj taky podívat. Nikdy to nebylo tak, že díky jedné známé roli by mi někdo nabídl roli další.

Foto: Profimedia.cz

Zahrál jste si roli v mysteriózním thrilleru Hrana zlomu. Jaké bylo natáčení se Štěpánem Kozubem a spol.? Jak na to vzpomínáte?

Bylo to rychlé, měli jsme na natáčení málo dnů. Přesto dny plynuly jako med, bylo to moc příjemné. Režisér Emil Křížka je génius v tom, že si postavy rozdělí do strouhanky a pak si je postupně s lidmi, co je hrají, snaží složit zas do rohlíku – charakteru. Je to super. Ta práce na střepcích každé postavy byla velmi zajímavá. Mrzí mě, že jsme nemohli mít více prostoru a financí.

Až skončí Stíny v mlze, uvidíme vás v jiném filmovém nebo seriálovém kusu?

Dotočila se Studna, kde mám jeden záběr a vyslýchám syna starého Brůny.

Takže vy jste zase policajt?

Ano, zase estébák. Jarek ve Stínech v mlze je jediná pozitivní postava, kterou jsem kdy točil. Jinak jsem byl vždycky estébák, fašoun, wehrmachták.

Herci říkají, že záporné postavy se hrají lépe.

Jo, ale člověk by si taky šáhnul rád na něco jiného než na svině.

Prince vám nikdy nenabídlí?

Ne, ale to bych nechtěl. Myslím, že ošklivé prince není třeba točit. Jednou jsem se bavil s Honzou Plouharem, který nechtěl v té době hrát prince, protože už byl podle svých slov na něj starý, a mně říkal, že jsem zas na prince ošklivý.

Co zkoušíte v divadle? Co plánujete v další sezóně?

Ohledně další sezóny nevím, co přesně bych vám mohl říct, abych něco neprozradil.

Vím, že se chystá muzikál Mamma Mia, nebudete v něm zpívat?

Ne.

Proč ne? Neumíte zpívat?

Neumím zpívat. Ano, učil jsem se to. Častokrát, když jsem měl vypíto, jsem měl pocit, že zpívám krásně, ale když jsem viděl video, tak jsem zjistil, že ne. Ohledně tance – mám nějakou pohybovou průpravu, ale to zas nechci, protože mě to už bolí.

Jako moderátor v Den zúčtování nějaké pohyby děláte, ne?

Ano, ale to je pohodička. Ohledně příští sezóny: Soumrak nad krajinou, což je představení o tom, že rodina chce prodat obraz, kde je podepsaný Adolf Hitler a v rodině jsou i Židé, takže je tam konflikt, jestli brát peníze z prodeje, nebo obraz radši spálit. Bude taky Tartuffe od Moliéra.

Příští rok vám bude čtyřicet. Máte představu, jak by váš herecký život měl vypadat dál, kdyby se to dělo podle toho, jak si přejete? Máte sny tohoto typu?

Ani ne. Spíš jsem napnutý z toho, co přijde. Chci se spíš radovat z novinek, které přijdou, než snít. Snil jsem často, a ono to nevyšlo. Přestal jsem snít a začalo to vycházet. Řekl jsem si, že sny budu mít radši jinde a ty nebudou vycházet. Sním třeba o chalupě na riviéře na Maledivách, a to vím, že nevyjde.

Možná vyjdou Beskydy.

Možná jo. Mám samozřejmě sny – ještě bych si chtěl sáhnout na Cyrana, ohledně veršů i postavy – je strašně krásná. Myslím ale, že na to je ještě čas. Do některých věcí je třeba dozrát.

URL | <http://www.patriotmagazin.cz/jarek-jede-petr-panzenberger-o-stinech-v-mlze-a-vysnenych-rolich>

[« zpět na začátek](#)